

עפ"א 35569/07/14 - דן מיחזור בע"מ, חנן דורון, עמרם גלבווע, עמרם גלבווע עבודות פיתוח חיפה בע"מ נגד מדינת ישראל, הוועדה המחוזית לתכנון ובניה מחוז מרכז

בית המשפט המחוזי מרכז-לוד

עפ"א 35569-07-14 חנן ואח' נ' מ.י. ו.מח. לתכנון ובניה מרכז רמלה ואח'
תיק חיצוני:

בפני המבקשים	כב' השופטת ורדה מרוז
1. דן מיחזור בע"מ 2. חנן דורון 3. עמרם גלבווע 4. עמרם גלבווע עבודות פיתוח חיפה בע"מ ע"י ב"כ עוה"ד שחר הררי	
נגד המשיבה	מדינת ישראל הוועדה המחוזית לתכנון ובניה מחוז מרכז ע"י ב"כ עוה"ד חן עמידור

החלטה

הבקשה

1. לפני בקשה למתן צו ארעי שתימנע כניסתו לתוקף של צו לפי פקודת ביזיון בית המשפט, אשר נתן בית המשפט השלום בכפר סבא (כב' השופט עמית פרייז) בתל"פ 4613/07, מיום 23.6.14 לפיו הורה בימ"ש קמא על הריסתם של גדר ומכונת גריטה שהוקמו ללא היתר וכן הורה על הפסקת שימוש חורג במקרקעין נושא ההליך (להלן: "**פסק הדין**" או "**הצווים**").
2. המבקשים עותרים לעיכוב ביצוע פסק הדין עד להכרעה בערעור אך לא מוקדם מיום 1.11.14 ביחס לגדר, לא מוקדם מיום 1.4.15 ביחס למכונת הגריטה, וביחס להפסקת פעילות המבקשת - להורות על עיכוב ביצוע פסק הדין עד ליום 1.1.2016.
3. בהתאם לפסק הדין, החל מיום 25.7.14 יחויבו המבקשים 1, 3 ו- 4 בקנס חודשי בסך של 75,000 ₪ כל אחד מהם ובכל חודש עוקב לאחריו אם לא יבצעו את הצווים שהושתו עליהם.

4. טרם שהגישו את הבקשה דנן, עתרו המבקשים לבימ"ש קמא להאריך את מועד כניסתם לתוקף של הצווים. בקשתם נדחתה.

רקע

5. בשנת 1998 הקימה המבקשת 4 ללא היתר כדין, מפעל לעיבוד גרוטאות (להלן: "המפעל") על מקרקעין בשטח של כ- 20 דונם, שייעודם חקלאי. המבקש 3 היה מנהלה של המבקשת 4.

6. ביום 28.8.98 הוגש לבית משפט שלום בכפר סבא כתב אישום נגד המבקשים 3 ו- 4 וכן נגד אחרים, המייחס להם עבירות של ביצוע עבודות ושימוש במקרקעין בלא היתר ובסטייה מתוכנית לפי סעיף 204(א) ו- (ב) ביחד עם סעיפים 208 ו- 253 לחוק התכנון והבניה תשכ"ה-1965 (להלן: "החוק") ושימוש בקרקע חקלאית בניגוד להוראות התוספת הראשונה לחוק לפי סעיף 204(ג) ביחד עם סעיפים 208 ו- 253 לחוק. ביום 6.6.1999 הורשעו כל הנאשמים (שם) בעבירות המיוחסות להם, על פי הודאתם, במסגרת הסדר טיעון. נגזרו עליהם קנסות וכן, הושתו הצווים בגדרם חיובו להרוס את המפעל ולהפסיק השימוש החורג במקרקעין, לפי סעיף 205 לחוק, אגב מתן ארכה של 9 חודשים לביצוע הצווים (להלן: "גזר דין הראשון").

7. הצווים לא בוצעו, או אז, הוגש לבימ"ש שלום כפר סבא ביום 16.8.2001 כתב אישום נוסף, כנגד המבקשים 3 ו- 4 וכן נגד מבקשת 1 - אשר הפעילה ועודה מפעילה את המפעל, לאחר ששכרה אותו מידי המבקשים 3 - 4 (כתב האישום הוגש גם נגד חנן דורון ששימש כמנהלה של המבקשת 1), המייחס לנאשמים עבירות דומות ובנוסף, עבירה לפי סעיף 210 לחוק, שיוחסה למבקשים 3 ו- 4 בלבד.

8. ביום 7.2.2002 הורשעו כלל הנאשמים בעבירות שיוחסו להם, על פי הודאתם ובמסגרת הסדר טיעון (למעט חנן דורון שנמחק בהסכמה). הוטלו עליהם קנסות כספיים ובנוסף, מאסר מותנה נגד המבקש 3. כן, הוצא צו כנגד המבקשת 1 האוסר עליה לעשות שימוש חורג במקרקעין אשר כניסתו לתוקף נדחתה עד ליום 7.10.2002. בד בבד, נדחה מועד כניסתם לתוקף של הצווים שניתנו במסגרת גזר הדין הראשון, גם כן עד ליום 7.10.2002.

9. מועד כניסתם לתוקף של הצווים נדחה מעת לעת בהסכמת המשיבה, כדי לאפשר למבקשים לפעול לשם קבלת היתר כדין לפעילות המפעל. חרף הארכות שניתנו להם מעת לעת, לא עלה בידם להשיג היתרים, לגרסתם, עקב קשיים שהערימו עליהם הרשויות. עם זאת, עוכבו כניסתם לתוקף של הצווים עד ליום 13.5.2004.

10. ביום 13.1.2004 החליטה הוועדה המחוזית להעניק למבקשים היתר זמני לשימוש חורג במקרקעין למשך 18 חודשים אגב אופציה להארכתו, בכפוף לקיומם של תנאים מסוימים כפי שנקבעו בהחלטתה.

ביום 23.5.205 המליצה הוועדה המקומית לתכנון ובנייה שליד עיריית אל טירה לוועדה המחוזית להאריך את ההיתר הזמני לשימוש חורג, אולם עד עצם היום לא התקבלה החלטה בנדון.

11. מיום 13.1.2004 מועד מתן ההחלטה בדבר מתן היתר זמני - אשר הצדדים חלוקים אם אכן הוצא, ממשיך המפעל בפעילותו ללא היתר כדין.

12. בשנת 2006, משהתחוויר לפקחי היחידה הארצית לפיקוח על הבניה במקרקעין שהמפעל ממשיך בפעילותו בניגוד לצווים השיפוטיים שניתנו וללא היתר כדין, הגישה המשיבה לבית משפט שלום בכפר סבא בקשה לפי פקודת ביזיון בית משפט ובגדרה עתרה לאכוף על המבקשים את הצווים באמצעות קביעת קנסות יומיים חלף מאסר (ב"ש 4613/07).

13. הבקשה נדחתה ובעקבותיה, נקטו הצדדים הליכים זה כנגד זה, בגדרם "התכתשו" בסוגיות משפטיות ביחס לדרך אכיפתם של הצווים - אם קמה סמכות לבית המשפט לעשות כן באמצעות פק' ביזיון בית המשפט או שמא, על המשיבה לנקוט הליך לפי סעיף 210 לחוק ובגדרו להגיש כתב אישום נוסף נגד המבקשים.

14. המחלוקת שהתגלעה בסוגיה זו התגלגלה עד לפתחו של בית המשפט העליון אשר קבע כי לבית המשפט השלום סמכות לדון בבקשה לפי פקודת הביזיון, לשם אכיפת צו שיפוטי שניתן בעקבות הרשעה בעבירות לפי חוק התכנון והבניה (רע"פ 4169/12 כב' השופטת ברק-ארז). משכך, הוחזר הדין לבית המשפט השלום בכפר סבא, על מנת שידון ויכריע בבקשה לגופה, אשר עשה כן בפסק הדין דנא.

פסק הדין של בימ"ש קמא

15. בימ"ש קמא בחן קיומה של עילה להשית על המבקשים צו לפי ביזיון ביהמ"ש לאכיפת ביצוע הצווים בזיקה למצב העדכני במקרקעין, אם נכון לעת הזו מופרים הצווים שניתנו.

16. בהתייחסו לצווי ההריסה נושא גזר הדין הראשון (משנת 1998) קבע בימ"ש קמא כי אלו תקפים ביחס לגדר ולמכונת הגריטה. ביחס לצו ההפסקה של שימוש חורג במקרקעין, קבע כי כל אימת שהמבקשים עושים במקרקעין שימוש שאינו חוקי - כל שימוש באשר הוא - הרי שהוא אסור על פי הצו, שכן הצו אינו מוגבל אך ורק לשימוש הספציפי בעטיו ניתן אלא לכל שימוש אסור.

17. על בסיס עקרונות אלו ובהסתמכו על הראיות שהובאו בפניו, קבע בימ"ש קמא, כי הוכחה קיומה של פעילות תעשייתית במקרקעין, שעניינה הפעלת כלים כבדים בזיקה למתכות - פעילות שאינה נכנסת בגדר 'שימוש חקלאי' ומשכך, אין היא חוקית וצו האיסור חל עליה, אף אם אופייה אינו זהה למתואר בכתבי

האישום. הפעילות התעשייתית מתבצעת על קרקע חקלאית, ללא קבלת היתר חריג לקיומה ועל כן היא מקימה עילה להחלת צו איסור השימוש שהוצא בשנים '98 ו- '01.

18. יתירה מזאת, בימ"ש קמא הוסיף, כי המבקשות (המשיבות שם) לא הציגו ראיה לקיומם של הצווים והפסקת השימוש החורג. מכתב אישום שהוגש בשנת 2003 עולה כי המבקשת 1 דומיננטית בהפעלת המקום ועל כן, יש לאכוף גם עליה את הצו לאיסור השימוש אשר ניתן בשנת 2001.

19. בהתייחסו לצווי ההריסה, קבע בימ"ש קמא, כי המבקשות קיימו צווים אלו באורח חלקי בלבד ביחס למכולות שהיו במקרקעין. הגם שבמקרקעין עדיין ניצבות מכולות, הרי שאין רבותא לכך שמדובר באותן מכולות בהיותן מבנים ניידים. לא כן הוא ביחס לגדר אשר **"אין טיבה להשתנות"**, הגם שייתכן כי בוצעו בה שינויים כאלו ואחרים, אולם **"לא ניתן להניח כמובן מאליו שהדבר נעשה. הכלל הוא שהגידור נשאר אלא אם הן הוכח אחרת לביהמ"ש"** (עמ' 62 לפסה"ד). קיומה של גדר במקום מלמד כי **"יש להניח שמדובר באותה גדר שהייתה בכתבי האישום ההיסטוריים, בייחוד כאשר בכל מקרה דובר על גדר לתחמת השטח המוקצה לפעילות המפעל"**. עוד הוסיף, כי איש מהמבקשים לא ביקש להפריך הנחה זו ועל כן, בעינה היא קיימת.

20. בהתייחסו למכונת הגריטה - לא נעלמה מעיני ביהמ"ש קמא טענת המבקשים, לפיה זו נשרפה, אולם לשיטתו, לא הוכח הדבר. אמנם, עצם קיומה של שריפה הוכחה, אולם אין ראיה לכך שזו כילתה את המכונה. זאת ועוד, על בסיס עדות עד מטעם המשיבה (המבקשת שם), קיימת זהות בין תמונות היסטוריות של המכונה לבין תמונותיה העדכניות ואיש מהמבקשים לא טען כי המדובר לכאורה במכונה שונה. לפיכך, קבע בימ"ש קמא כי **"משמדובר בחלק מרכזי בפעילות הנעשית במקום, הנחה סבירה היא שדובר באותה מכונה והנחה זו לא נסתרה"**. הגם שקביעת בימ"ש קמא נסמכת על ההיגיון והסבירות, הרי שתימוכין לה נמצאו בעדויות ובראיות.

21. בימ"ש קמא דחה את טענת המבקשות כי החזיקו בהיתר זמני לשימוש חריג שכן היתר כזה לא הוצג. ההליכים שננקטו להוצאתו, אף אם היו בשלבים מתקדמים אינם מהווים ראיה לקבלתו. בימ"ש קמא הוסיף כי: **"לא אחת בהליכים המורכבים לפי חוק התכנון והבניה נקלעים מבקשי היתרים למצב שבו הינם בעלי סיכויים טובים לקבל היתר, אשר יפקיע צו שתלוי ועומד נגדם אך עדיין לא צפויים לקבל את ההיתר טרם כניסת הצו לתוקף"**.

וכן הוסיף:

"מי שדילג על ביהמ"ש מתוך צפיה להיתר או הערכת סיכוייו כטובים לקבלת היתר, או טרוניה על גורמי התכנון שלא מנפיקים לו היתר, הינו עושה דין לעצמו ומבזה את ביהמ"ש במלוא מובן המילה" (עמ' 63).

22. בנסיבות אלו, מצא בימ"ש קמא מקום לכופף את ביצוע צווי ההריסה ביחס למכונת הגריטה והגדר על המבקשים 3 ו- 4 וכן, לאכופף את צו איסור השימוש החורג במקרקעין שלא למטרה חוקית על המבקשת 1. בימ"ש קמא קבע:

"ככל שמי מהמשיבים 1,3,4 ימשיך להפר את הצו שהוא מפר כיום עד ל- 25 לכל חודש החל מיום 25.7.14 יהיה מחויב הוא במועד ה- 25 לחודש הרלבנטי בתשלום סך של 75,000 ₪, כך מדי 25 לכל חודש עד שיתקבל בבימ"ש אישור מצד המבקשת כי הצו הרלבנטי קיים" (להלן: "צו הביזיון").

טיעוני המבקשים

23. המבקשים אוחזים בשני ראשי טיעון; מאזן הנוחיות וסיכוייהם לזכות בערעור על פסק הדין. לשיטתם, בשני ראשי הטיעון מוטית הכף לזכותם ועל כן, יש להיעתר לבקשה וליתן צו ארעי לעיכוב ביצוע פסק הדין. לשיטתם, הצו המבוקש לא יפגע בגורם כלשהוא ומנגד, אם לא יוארך מועד כניסתם לתוקף של צווי ההריסה, ייגרמו להם נזקים כבדים, מה גם שבמקרקעין חומרים מסוכנים אשר אם יוותרו ללא גידור, תישקף סכנת הצתה מהם.

24. בהתייחסם לצו ההריסה שניתן ביחס לגדר, טוענים המבקשים, כי הליכי קבלת ההיתר לבנייתה מצויים בעיצומם והוועדה המקומית צפויה לתת החלטתה לא יאוחר מיום 18.8.14.

25. באשר לצו ההריסה ביחס למכונת הגריטה, טוענים המבקשים, כי מזה מספר שנים המכונה אינה עובדת, על פי הסדר שהושג בין המבקשת 1 למשרד להגנת הסביבה ולפיכך, השארתה במקום אינה מהווה סכנה ואין בה כדי לגרום נזק לאיש. זאת ועוד, אין ביכולת המבקשים לפרק את מכונת הגריטה באורח שלא תיהרס לחלוטין ותיאבד משוויה ולשם פירוקה דרושה מומחיות רבה, בהתחשב בממדיה הגדולים, רוחבה כ- 3 דונם, גובהה 10 מטר ומשקלה מעל 200 טון. לפיכך, מלאכת הפירוק לא תסתיים לפני חודש ינואר 2015 לכל המוקדם ועל כן, עתרו להאריך את מועד כניסת תוקף הצו עד ליום 1.4.2015, תוך התחייבות שלא להפעילה.

26. בהתייחסם להפסקת הפעילות החורגת של המבקשת 1 - טוענים המבקשים כי בשטחה הצטברו כ- 8,000 טון של פסולת אשר חלקה מתכות וחלקה חומר דליק מסוג PVC שאסור לשרפו בשל חשש לפליטת חומרים רעילים. לפיכך, אין להותירם ללא טיפול הולם. בנוסף, טוענים המבקשים, כי חל שינוי באופי התעשייתי שנעשה במקרקעין ועל כן, הצו שהוצא בפסק הדין אינו חל עליהם, הגם שאישרו כי אף השימוש החדש אינו חוקי.

27. בהתייחסם לסיכויי הערעור, טוענים המבקשים כי טובים סיכוייהם לזכות בערעור לנוכח שגגה שנפלה בפסק הדין, אשר השית צווי הריסה בגין הגדר ומכונת הגריטה מבלי שהוכח לפניו כי מדובר באותם

פריטים. לשיטתם, בהליך לפי פקודת ביזיון נדרשת רמת הוכחה מוגברת שאינה מתקיימת בהליך דנן.

28. זאת ועוד, צו שניתן במסגרת הליך פלילי יפורש באורח מצומצם וביחס לעובדות העבירה בגינה ניתן. המבקשים טוענים כי בימ"ש קמא פירש את הצווים משנת 99' ו-02' פירוש מרחיב ביחס למהות הפעילות במקרקעין כיום, כמו גם העובדה שמכונת הגריטה הושבתה לפני שנים.

29. המבקשים טוענים כי טעה בימ"ש קמא משקבע כי החלטת הוועדה המחוזית להוציא למבקשת 1 היתר לשימוש חורג אינה מאיינת את תוקף הצו להפסקת שימוש. זאת ועוד, בימ"ש קמא פירש את ההיתר שניתן למבקשת 1 לשימוש חריג כאילו אין מדובר בהיתר שניתן כדין בעוד שהמבקשת 1 סברה לתומה כי משקיבלה היתר לשימוש חורג, בא הקץ על הצווים שהושתו עליה בגזר הדין.

דין והכרעה

30. המבקשים עותרים למתן צו המעכב את כניסתו לתוקף של פסק הדין לתקופות ממושכות, הרבה מעבר לסיומו הצפוי של הליך הערעור. כך, ביחס לגדר הם עותרים לארכה של כמחצית השנה, ביחס למכונת הגריטה - קרוב לשנה וביחס לשימוש חורג - כשנה ומחצה, ללמדך כי על אף חלוף 15 שנים ממועד מתן הצווים, טרם בשלה העת, אף לשיטת המבקשים, להכשיר את התנהלותם במקרקעין. יתירה מזו, איש לא תקע כף לידי המבקשים כי בתום התקופות המבוקשות הם יזכו לקבל את ההיתרים המבוקשים.

31. ערעורם נקבע לדיון בתאריך 8.9.14, דא עקא, עוד בטרם יבשה הדיו על קביעת מועד הדיון, הוגשה מטעמם בקשה לדחיית מועד הדיון - כך מפי ב"כ הצדדים במהלך הדיון. לנוכח המועד הקרוב שנקבע לשמיעת הערעור, לכאורה היה מקום לשקול בחיוב היעותרות לבקשה, למצער עד למועד קבלת פסק דין בערעור. אולם, בהינתן הנסיבות המיוחדות והחריגות כפי שפורטו, סבורני כי אין להיעתר לבקשה. להלן נימוקי.

מאזן הנוחות - חלוף הזמן

32. כידוע, התנאי הנוגע למאזן הנוחות משמעו כי יש לבחון את הנזק (דהיינו אי-הנוחות) שייגרם אם לא יינתן הצו הארעי, לעומת הנזק שייגרם אם הצו יינתן.

33. טוענים המבקשים בעניין זה כי אם לא יעוכב פסק הדין והמכונה והגדר ייגרסו, יגרם להם נזק בלתי הפיך, כמו גם שבכל הנוגע לגדר, ולאור החומרים המסוכנים המצויים במקום, יש בהריסת הגדר אף משום הסכנה.

34. מנגד טוענת המשיבה כי לא רק שהמבקשים מפרים באופן שיטתי ולאורך שנים רבות את הצווים בעשותם דין לעצמם, ומטעם זה לבדו אינם ראויים לקבלת הסעד הארעי, אלא שהלכה למעשה יכולים הם "לקנות" את התוצאה המבוקשת, דהיינו הותרת המצב הקיים, על ידי תשלום הקנס הנלווה לצווים. אין מדובר, איפוא, על צו לביצוע בעין שקיומו עלול לגרום לנזק בלתי הפיך, אלא לצו בדבר תשלום כספי. צו מסוג זה אין כל מקום לעכב, ועל המבקשים לשלם את הקנס, ואם וככל שיתקבל ערעורם, חזקה על המדינה כי תשיב להם את כספם.

35. בחנתי טענותיהם של הצדדים והגעתי למסקנה כי בכל הנוגע למאזן הנוחות, נוטה מאזן זה לחובת המבקשים.

36. יובהר, כי אין בידי לקבל את טענת המשיבה ולפיה אין המדובר בצו לביצוע בעין לאור הקנס הקבוע לצידו. אכן, לצו נלווה "תג מחיר" בדמות קנס כספי, אך אין פירושו של דבר הוא כי בית המשפט נתן בידי המבקשים זכות בחירה בין שתי תוצאות שקולות ושוות ערך, דהיינו, האחת, להרוס את המתקנים ולא לשלם את הקנס, והשנייה, שלא להרוס את המתקנים, ולשלם חלף זאת את הקנס. הצו הוא, בראש ובראשונה, הוראה תקפה ומחייבת שניתנה על ידי בית משפט שיש לקיימה ככתבה וכלשונה, דהיינו להרוס את המתקנים, והעובדה כי נקבעה סנקציה כספית בצידה, אינה גורעת מכך. לפיכך לא מטעם זה סבורה אני כי מאזן הנוחות נוטה לחובת המבקשים.

37. עם זאת, מקובלת עליי טענתה של המשיבה כי בשקלנו את מאזן הנוחות יש לתת את הדעת להתנהלותם פורעת החוק של המבקשים לאורך השנים, כאשר על פניו נראה כי אף בקשתם דנן לעיכוב הביצוע הינה חלק מאותה התנהלות.

38. במובן זה יש לומר כי על כף אחת של "מאזני הנוחות" יתכן ומונח הנזק שייגרם למבקשים אם יאלצו להרוס את המתקנים, או הנזק הכספי שייגרם אם יאלצו לשלם את הקנס, אך על הכף השניה מונח אינטרס בעל משקל רב הרבה יותר, והוא נוגע לצורך שלא ליתן הכשר, ובוודאי שלא לסייע, להתנהלות מהסוג שבה נוהגים המבקשים.

39. המבקשים העריכו בבקשתם כי נדרש פרק זמן שעולה כדי שנה ומחצה לשם הסדרת חוקיות מעשיהם במקרקעין. בפועל, אין לדעת אם ואימתי יזכו המבקשים להיתרים המבוקשים. בהינתן השנים הארוכות בהן הם עומלים על השגתם - ספק אם עמלם יישא פרי. ככלל, בתי המשפט אינם נותנים ידם להכשר התנהגות פורצת חוק בתחום התכנון והבנייה (ובכלל), אלא אם מדובר בעניינים בהם הליך קבלת ההיתר מצוי בעיצומו וגדולים סיכויי להסתיים בהצלחה. לא זה המקרה שבפנינו. לפיכך, אין לאפשר למבקשים להמשיך בפעילותם הבלתי חוקית תחת חסות בית המשפט, אף לא לפרק זמן קצר. בהינתן השנים הארוכות בהן הם מבזים את פסקי דין שהושתו עליהם באורח שיטתי - יש לשים קץ למצב דברים זה לאלתר.

40. עסקינן ב- 15 שנות הפרה וביזוי של צווי בית המשפט. המבקשים עלו על קרקע שייעודה חקלאי לשם הקמת מפעל תעשייתי רחב היקף על קרקע ששטחה כ - 20 דונם. חרף העובדה שכבר בשנת 1999 הושטו עליהם צווי ההריסה וצו איסור השימוש החורג, הם מפעילים את מפעלם עד עצם היום בניגוד לחוק ותוך הפרתו הבוטה.

41. לאורך שנים התמקד מאבקם בסיכול אכיפתם של הצווים. הם מעולם לא השיגו על תוקפם, אף לא טענו כי קיימו אותם. כל שניסו היה להדוף את אכיפתם. המאבק התמקד כאמור, בסוגיות משפטיות הקשורות בשאלת סמכות בית המשפט להחיל את פק' ביזיון בית משפט בעניינים בתחום חוק התכנון והבנייה. הסוגיה נבחנה על ידי שלוש ערכאות עד אשר אושרה סמכות בית משפט להשית צו לפי פק' ביזיון בזיקה לחוק התכנון והבנייה על ידי בית המשפט העליון.

42. המבקשים השכילו 'להרוויח' זמן יקר של 'שקט' אגב מאבקם המשפטי. ככל שההליכים הלכו והתמשכו הם עשו במקרקעין ככל העולה על רוחם, אגב ביזוי הצווים. בקשה זו אף היא נועדה לאפשר למבקשים להמשיך בפעילותם הבלתי חוקית במקרקעין באין מפריע.

43. בנסיבות אלו, וכאמור לעיל, מאזן הנוחות נוטה לחובת המבקשים במלוא משקלו.

סיכויי הצלחת הערעור

44. המבקשים טוענים כי טובים סיכוייהם לזכות בערעור ודי בטעם הזה, לשיטתם, כדי להיעתר לבקשתם ולהורות על מתן צו ארעי לעיכוב כניסת תוקפם של הצווים.

45. המבקשים טוענים - לעניין הצו שאוסר עליהם שימוש חורג, כי משקבלו את ההיתר לשימוש חריג, אף אם לתקופה מוגבלת, הרי שפקע תוקפו של הצו. דא עקא, אין ראייה שההיתר אכן ניתן, שכן הוא לא הוצג. אישורה של הוועדה המחוזית להוצאתו ל - 18 חודשים, הוכפף לקיומם של תנאים אשר אין לדעת אם קוימו. אולם, אף אם ניתן היתר לשימוש חריג, מוגבל בזמן, הרי שאין בתקופה הקצובה והמוגדרת בה לכאורה אושר השימוש החורג כדי להפקיע את הצו, אשר שב על כנו בסיומה.

46. המבקשים טוענים כי השתנה אופי השימוש במקרקעין. הם אישרו כי אף עתה השימוש חורג, אולם לשיטתם, צו האיסור חל אך ורק על השימוש שהיה תקף למועד הוצאתו. טענה זו נדחתה ובצדק על ידי בימ"ש קמא. צו איסור שימוש חורג במקרקעין, כמוהו כשמו - הינו תקף על כל שימוש חורג באשר הוא ואין נפקא מינא אם מדובר בשימוש שנעשה במועד הוצאתו או בשימוש חורג אחר.

47. ברוח דומה, טענו המבקשים, כי אין ראייה לכך שמכונת הגריטה דהיום במקרקעין, היא זו שכנגדה הוצא

צו ההריסה בשנת 99'. לדבריהם, שריפה שפקדה את המקרקעין פגעה בה. טענה זו כבושה והועלתה לראשונה בפני בימ"ש קמא בהליך דנן, לאחר למעלה מעשור שנים בו מתדיינים הצדדים בבתי המשפט השונים. כך בתגובה לבקשה קודמת כנגדם על פי פק' ביזיון בית משפט (ב"ש 4613/07) טענו המבקשים כי מכונת הגריטה אכן הושבתה עקב שריפה אולם שבה לפעילותה בחלוף כשנתיים. שם, כעולה מדבריהם, לא טענו שהמכונה נמחתה או הוחלפה באחרת: **"היות והמכונה שבאמצעותה גרטו את המתכות נשרפה ולכן לא פעלה במהלך שנת 1999 ושנת 2000, השכירו המשיבים 2-3 את המקרקעין לשימושה וחזקתה הבלעדיים של המשיבה 4"**.

48. חזקה על המבקשים כי אם הוחלפה מכונת הגריטה באחרת, כי אז הם היו מעלים טענה זו בהזדמנות הראשונה ונמנעים מלכבוש אותה לאורך יותר מעשור שנים.

49. המבקשים 3 - 4 השכירו את מפעלם למבקשת 1. עתה טוענים הם, במצח נחושה, כי "נבצר" מהם לממש את צווי ההריסה שכן המפעל מוחזק בידי אחרים...טענה זו מוטב היה אלמלא הועלתה.

50. המבקשים בקשו להטיל ספק בזכות הגדר המוצבת במקום, בטענה כי אין רבותא שמדובר באותה גדר. כקודמתה, אף טענה זו כבושה ומוטב היה אלמלא הועלתה. איש מהמבקשים לא טען במהלך השנים שהרס את הגדר והחליפה באחרת. חזקה על המבקשים כי אם היו עושים כן, כי אז היו מזדרזים ליידע את הרשויות על ביצוע צו ההריסה. לפיכך, אין ממש ב'ספק' שהעלו. למעלה מן הדרוש יצוין, כי אף אם בנו המבקשים גדר תחת קודמתה, הרי שאף בכך יש משום הפרת הצו.

51. המבקשים טוענים, כי אם לא ינתן הצו הארעי, כי אז יתייתר ערעורם. כמבואר לעיל, סיכויי הערעור קלושים ביותר, כך להתרשמותי. אולם אף אם סבורים המבקשים כי טובים סיכוייהם לזכות בערעור, כי אז כפי שבואר, פתוחה בפניה האפשרות לשלם את הקנס שהושת עליהם עד למתן פסק דין בערעורם אשר לכשיתקבל - כך לשיטתם - כי חזקה על המשיבה כי תשיב את כספם.

52. פסק דינו של בימ"ש קמא נשען על אדנים מוצקים. מסקנותיו סבירות, הגיוניות ועולות בקנה אחד עם המציאות. המבקשים לא השכילו להפריכן אף לא לסדוק בהן סדקים.

53. לצד הנטייה להיעתר לבקשה לעיכוב ביצוע פסקי דין כדי לאפשר לצד הנפגע למצות את הליך הערעור, קיים הכלל בדבר סופיות הדיון אשר חל בענייננו במלוא עוזו. בתום 15 שנות התדיינות. הגיעה העת לממש את הצווים שהושתו על המבקשים שאם לא כן, יעשה פלסטר פסק דינו של בית משפט קמא.

לפיכך, אני דוחה את הבקשה . אין צו להוצאות.

54. לבקשת ב"כ המבקשים (הגם שאיני מקבלת אותה במלואה) ניתן בזאת צו עיכוב ביצוע החלטה זו עד

ליום 31.7.14.

ניתנה היום, כ"ט תמוז תשע"ד, 27 יולי 2014, בהעדר הצדדים. המזכירות תמציא בדחיפות העתק ההחלטה לבאי כוח הצדדים.
/